

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Niende Afdeling)

5. oktober 2023 *

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, artikel 94, litra b) og c), og artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – veksler – krav om angivelse af den lovgivningsmæssige sammenhæng for tvisten i hovedsagen – krav om angivelse af de forhold, der begrundet behovet for en besvarelse fra Domstolen – delvist åbenbart afvisningsgrundlag – manglende kompetence for den fuldbyrdende ret, som behandler en indsigelse, til ex officio eller efter anmodning fra den berørte forbruger at vurdere den urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den aftale, som denne forbruger har indgået med en erhvervsdrivende, og som udgør grundlaget for udstedelsen af de veksler, hvis værdi som eksigibelt dokument bestrides«

I sag C-25/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Qorti tal-Maġistrati (Malta) fil-qasam ċivili (ret i første instans for civile sager (Malta), Malta) ved afgørelse af 14. december 2022, indgået til Domstolen den 16. januar 2023, i sagen

AL

mod

Princess Holdings Ltd,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L.S. Rossi, og dommerne S. Rodin (refererende dommer) og O. Spineanu-Matei,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

* Processprog: maltesisk.

Kendelse

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29), af artikel 5 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66) og af artikel 6-8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT 2019, L 136, s. 28).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem AL og Princess Holdings Ltd vedrørende det af AL anlagte søgsmål med henblik på at undgå, at veksler, som er forfaldne, bliver eksigible.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 93/13

- 3 Artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 bestemmer:

»Medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår.«

- 4 Dette direktivs artikel 7, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne sikrer, at der i forbrugernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem forbrugere og en erhvervsdrivende, til ophør.«

Direktiv 2008/48

- 5 Artikel 5 i direktiv 2008/48 omhandler »[o]plysninger forud for aftaleindgåelsen«.
- 6 Dette direktivs artikel 10 vedrører »[o]plysninger, der skal angives i kreditaftalen«.

Direktiv 2019/771

- 7 Artikel 6 i direktiv 2019/771 omhandler »[s]ubjektive krav til overensstemmelse« for de varer, som er genstand for købsaftaler.
- 8 Dette direktivs artikel 7 fastlægger »[o]bjektive krav til overensstemmelse« for disse varer.

- 9 Det nævnte direktivs artikel 8 omhandler »[f]orkert installation af [disse varer]«.
- 10 Det samme direktivs artikel 24, stk. 2, fastsætter, at bestemmelserne i dette direktiv ikke finder anvendelse på aftaler indgået før den 1. januar 2022.

Domstolens procesreglement

- 11 Artikel 94, litra b) og c), i Domstolens procesreglement bestemmer:

»En anmodning om præjudiciel afgørelse indeholder ud over de spørgsmål, som forelægges Domstolen til præjudiciel afgørelse:

[...]

- b) ordlyden af de nationale bestemmelser, som vil kunne finde anvendelse i den foreliggende sag, og i givet fald relevant national retspraksis
- c) en fremstilling af grundene til, at den forelæggende ret finder, at der er tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af visse EU-retlige bestemmelser, samt af sammenhængen mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.«

Maltesisk ret

Lov om organisation og civil retspleje

- 12 Artikel 253, stk. 1, litra e), i Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili (lov om organisation og civil retspleje), i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »lov om organisation og civil retspleje«), bestemmer i det væsentlige, at en veksel, som er udstedt i overensstemmelse med Kodiċi Kummerċjali (handelsloven), i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »handelsloven«), og er forfalden, er et eksigibelt dokument, hvis den berørte kreditor indleverer et betalingspåkrav, som gør denne veksel eksigibel, og skyldneren ikke gør indsigelse senest 20 dage efter modtagelsen af denne skrivelse. En sådan indsigelse kan være baseret på den omstændighed, at underskriften på den nævnte veksel ikke er skyldnerens underskrift, eller på andre »alvorlige og gyldige årsager«. Hvis den kompetente domstol giver medhold i den nævnte indsigelse, skal indehaveren af denne veksel nedlægge en særskilt påstand i overensstemmelse med handelsloven.

Handelsloven

- 13 Det fremgår i det væsentlige af handelslovens artikel 198, at indsigelser mod indehaveren af en veksel ikke kan udsætte betalingen, medmindre de kan undersøges »på en bekvem og hurtig måde«. Såfremt disse indsigelser kræver en »længere undersøgelse«, skal den tilsvarende behandling foretages inden for rammerne af en særskilt retssag, og under afventning af udfaldet af denne behandling kan fuldbyrdelsen af betalingspåbuddet, der i givet fald kan være ledsaget af sikkerhedsstillelse, ikke udsættes.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 I oktober 2019 indgik AL en afbetalingsaftale med No Deposit Cars Malta Ltd om et brugt køretøj, der angav en pris på 12 000 EUR, som skulle betales i 60 månedlige rater af 200 EUR over en femårig periode. AL underskrev herved 60 veksler, som hver havde en værdi på 200 EUR.
- 15 Den 1. juni 2021 indleverede Princess Holdings, et selskab, der også ejes af den aktionær, som besidder alle aktierne i No Deposit Cars Malta Ltd., som alle disse veksler blev overført til, et betalingspåkrav til Qorti tal-Maġistrati (Malta) fil-qasam ċivili (ret i første instans for civile sager (Malta), Malta) med henblik på tvangsfuldbyrdelse af otte af de nævnte veksler ved hjælp af en fuldbyrdelsespåtegning.
- 16 AL anlagde den 28. juni 2021 et søgsmål med henblik på at gøre indsigelse mod, at disse otte veksler blev gjort eksigible, og gjorde bl.a. gældende, at selv om vedkommende havde returneret køretøjet til No Deposit Cars Malta, havde sidstnævnte selskab beholdt de samme veksler.
- 17 På denne baggrund har Qorti tal-Maġistrati (Malta) fil-qasam ċivili (ret i første instans for civile sager (Malta)) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - »1) Er det i strid med bestemmelserne i [direktiv 93/13], navnlig artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, heri, at en [national] domstol i forbindelse med retssager, som har til formål at gøre en veksel eksigibel [...], er afskåret fra at behandle aftalen, der ligger til grund for udstedelsen af vekslen?
 - 2) Er det i strid med bestemmelserne i [direktiv 2008/48], navnlig artikel 5 og 10 heri, at en [national] domstol i forbindelse med retssager, som har til formål at gøre en veksel eksigibel [...], er afskåret fra at behandle aftalen, der ligger til grund for udstedelsen af vekslen?
 - 3) Er det i strid med bestemmelserne i [direktiv 2019/771], navnlig forbrugerens ret til at få leveret varer fra sælgeren, som opfylder de i artikel [6-8] i det pågældende direktiv fastsatte krav, og forbrugerens ret til at søge regres, hvis disse krav ikke er opfyldt, at en [national] domstol i forbindelse med retssager, som har til formål at gøre en veksel eksigibel [...], er afskåret fra at undersøge de underliggende forpligtelser, som ligger til grund for udstedelsen af vekslen?»

Formaliteten

- 18 I henhold til artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når en anmodning om præjudiciel afgørelse åbenbart må afvises, til enhver tid efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 19 Der er grundlag for at anvende denne bestemmelse i den foreliggende sag for så vidt angår det andet og det tredje spørgsmål.
- 20 Med det andet og det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5 og 10 i direktiv 2008/48 samt artikel 6-8 i direktiv 2019/771 skal fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse i national ret og de nationale domstoles fortolkning heraf, som

fastsætter en procedure for fuldbyrdelse af en veksel, inden for rammerne af hvilken en national domstol ikke har kompetence til at undersøge, om de kontraktvilkår, som har ført til udstedelsen af denne veksel, hvis værdi som eksigibelt dokument bestrides, er urimelige.

- 21 Det følger af Domstolens faste praksis, at proceduren efter artikel 267 TEUF er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retter med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre de for dem verserende tvister (dom af 26.3.2020, Miasto Łowicz og Prokurator Generalny, C-558/18 og C-563/18, EU:C:2020:234, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).
- 22 Da forelæggelsesafgørelsen udgør grundlaget for denne procedure, er den nationale ret forpligtet til i selve forelæggelsesafgørelsen at angive de faktiske omstændigheder og regler, der ligger til grund for hovedsagen, og give de nødvendige forklaringer om begrundelsen for valget af de EU-retlige bestemmelser, som den ønsker fortolket, og angive den forbindelse, som efter dens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (jf. i denne retning bl.a. dom af 4.6.2020, C.F. (Skatte- og afgiftskontrol), C-430/19, EU:C:2020:429, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 Det skal i denne forbindelse ligeledes fremhæves, at forelæggelsesafgørelsens oplysninger skal gøre det muligt dels for Domstolen at give brugbare svar på de af den nationale ret forelagte spørgsmål, dels for medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter at udøve den rettighed, som de er tillagt ved artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, til at fremsætte bemærkninger. Domstolen skal drage omsorg for, at denne ret sikres, når henses til, at det i henhold til den nævnte bestemmelse kun er forelæggelsesafgørelserne, der meddeles de berørte parter (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Disse kumulative krav til indholdet af en forelæggelsesafgørelse fremgår udtrykkeligt af procesreglementets artikel 94, som den forelæggende ret forventes at have kendskab til og iagttage nøje inden for rammerne af det samarbejde, der er indført ved artikel 267 TEUF (kendelse af 3.7.2014, Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, præmis 21, og af 9.9.2021, Toplofikatsia Sofia m.fl., C-208/20 og C-256/20, EU:C:2021:719, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis). Disse krav er endvidere anført i punkt 13, 15 og 16 i Den Europæiske Unions Domstols anbefalinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål (EUT 2019, C 380, s. 1).
- 25 I det foreliggende tilfælde er det åbenbart, at forelæggelsesafgørelsen ikke opfylder de krav, der er opstillet i procesreglementets artikel 94, litra b) og c), for så vidt angår det andet og det tredje spørgsmål.
- 26 For det første indeholder forelæggelsesafgørelsen ikke en tilstrækkeligt specifik beskrivelse af den nationale ordning, hvori tvisten for den nationale domstol indgår. Selv om artikel 166 A og 166 B i lov om organisation og civil retspleje synes at være centrale elementer for forståelsen af tvisten i hovedsagen, har den forelæggende ret således ikke redegjort for dem i anmodningen om præjudiciel afgørelse eller forklaret forbindelsen mellem disse artikler og direktiv 2008/48 og 2019/771. Den gør det derfor ikke muligt for Domstolen at give brugbare svar på disse spørgsmål.

- 27 For det andet redegør forelæggelsesafgørelsen ikke for forbindelsen mellem de EU-retlige bestemmelser, som den ønsker fortolket inden for rammerne af de nævnte spørgsmål, og den nationale lovgivning, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen. Det fremgår nemlig på ingen måde af anmodningen om præjudiciel afgørelse, hvorledes fortolkningen af artikel 5 og 10 i direktiv 2008/48 samt artikel 6-8 i direktiv 2019/771 er nødvendig for at afgøre tvisten i hovedsagen. Den forelæggende ret har heller ikke forklaret den forbindelse, som den hævder foreligger mellem disse EU-retlige bestemmelser og de i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelser. Domstolen kan derfor ikke vurdere, i hvilket omfang en besvarelse af disse samme spørgsmål er nødvendig for, at den nævnte ret kan træffe afgørelse.
- 28 Hvad endelig angår det tredje spørgsmål skal det fastslås, at det fremgår af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2019/771, at direktivet først finder anvendelse på aftaler indgået fra den 1. januar 2022. Eftersom den aftale, som er genstand for tvisten i hovedsagen, blev indgået før denne dato, finder det nævnte direktiv følgelig ikke anvendelse i den foreliggende sag.
- 29 Henset til samtlige ovenstående betragtninger er det åbenbart, at anmodningen om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement må afvises, for så vidt som den vedrører det andet og det tredje spørgsmål.

Om det første spørgsmål

- 30 I henhold til procesreglementets artikel 99 kan Domstolen, navnlig såfremt besvarelsen af et præjudicielt spørgsmål klart kan udledes af retspraksis, til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse.
- 31 Der bør i den foreliggende sag gøres brug af denne bestemmelse for så vidt angår det første spørgsmål.
- 32 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 er til hinder for en bestemmelse i national ret og de nationale domstoles fortolkning heraf, som fastsætter, at en domstol, som under en procedure for fuldbyrdelse af veksler behandler en indsigelse, ikke har kompetence til ex officio eller efter anmodning fra den berørte forbruger at vurdere den eventuelt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den aftale, som denne forbruger har indgået med en erhvervsdrivende, og som udgør grundlaget for udstedelsen af de veksler, hvis værdi som eksigibelt dokument bestrides, selv om der ikke er blevet foretaget en sådan undersøgelse, og den fuldbyrdende ret ikke kan udsætte denne procedure, indtil realitetsbehandlingen af sagen afsluttes.
- 33 Selv om Domstolen således flere gange og under hensyn til kravene i artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 har opstillet rammer for den måde, hvorpå de nationale domstole skal sikre beskyttelsen af de rettigheder, som tilkommer forbrugerne i henhold til dette direktiv, forholder det sig ikke desto mindre således, at EU-lovgivningen principielt ikke harmoniserer procedurerne for undersøgelsen af den hævdede urimelighed af et kontraktvilkår, og disse falder derfor inden for medlemsstaternes interne retsorden, dog forudsat, at disse procedurer ikke er mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (jf. i denne retning dom af 4.5.2023, BRD

Groupe Società Générale og Next Capital Solutions, C-200/21, EU:C:2023:380, pr emis 28, og af 26.6.2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, pr emis 45 og 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 34 Domstolen har endvidere præciseret, at medlemsstaternes forpligtelse til at sikre beskyttelsen af de rettigheder, som EU-retten medfører for borgerne, navnlig for rettigheder, der følger af direktiv 93/13, indebærer et krav om effektiv domstolsbeskyttelse, hvilket bekræftes i dette direktivs artikel 7, stk. 1, og ligeledes er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der navnlig gælder med hensyn til definitionen af de processuelle regler vedrørende søgsmål, der støttes på sådanne rettigheder (jf. i denne retning dom af 4.5.2023, BRD Groupe Società Générale og Next Capital Solutions, C-200/21, EU:C:2023:380, pr emis 29, og af 10.6.2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 – C-782/19, EU:C:2021:470, pr emis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 I denne henseende bemærkes, at en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af direktiv 93/13, alene kan sikres på betingelse af, at den nationale processuelle ordning inden for rammerne af betalingsp kravsproceduren eller fuldbyrdelsesproceduren for betalingspåkravet muliggør en ex officio-kontrol, foretaget af en dommer, af den potentielt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den pågældende kontrakt (dom af 20.9.2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, pr emis 45).
- 36 I tilfælde af, at der ikke på tidspunktet for fuldbyrdelsesproceduren for dette påkrav er fastsat nogen ex officio-kontrol, foretaget af en dommer, af den eventuelt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den pågældende aftale, skal en national lovgivning anses for at kunne skade effektiviteten af den beskyttelse, der er ønsket med direktiv 93/13, hvis den ikke fastsætter en sådan kontrol på tidspunktet for udstedelsen af det nævnte påkrav, eller, n r en sådan kontrol udelukkende er fastsat på tidspunktet for indsigelsesproceduren mod det udstedte påkrav, hvis der foreligger en ikke ubetydelig risiko for, at den berørte forbruger ikke fremsætter den krævede indsigelse, enten på grund af den særligt korte frist, der er fastsat hertil, eller i betragtning af størrelsen af de omkostninger, som en retssag ville medføre i forhold til den anfægtede gælds størrelse, eller fordi denne nationale lovgiver ikke har fastsat en pligt til at fremsende denne forbruger alle de oplysninger, som er nødvendige for at sætte den pågældende i stand til at fastlægge omfanget af sine rettigheder (dom af 20.9.2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, pr emis 46).
- 37 Hvad angår egenveksler har Domstolen fastslået, at artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, som g r det muligt at afsige en kendelse om betalingsp bud, der er baseret på en gyldig veksel, som sikrer et tilgodehavende i henhold til en forbrugerkreditaftale, n r den ret, som behandler en sag om udstedelse af et betalingsp bud, ikke har beføjelse til at foretage en undersøgelse af, om vilkårene i denne kontrakt er urimelige, eftersom de nærmere regler for udøvelsen af retten til at gøre indsigelse mod en sådan kendelse ikke g r det muligt at sikre overholdelsen af de rettigheder, som forbrugeren kan udlede af dette direktiv (dom af 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, pr emis 71).
- 38 Domstolen har senest fastslået, at direktiv 93/13 skal fortolkes således, at det er til hinder for en national retsregel, hvorefter en forbruger, som har indgået en låneaftale med et kreditinstitut, og over for hvem denne erhvervsdrivende har iværksæt en tvangsfuldbyrdelsesprocedure, efter udløbet af en frist på 15 dage fra forkyndelsen af de første akter i den nævnte procedure er udelukket fra at påberåbe sig urimelige kontraktvilkår for at gøre indsigelse mod denne

procedure, selv om forbrugeren i henhold til national ret kan anlægge et søgsmål med påstand om, at det fastslås, at der foreligger urimelige kontraktvilkår, og anlæggelsen af et sådant søgsmål ikke er underkastet nogen frist, men afgørelsen heraf ikke har konsekvenser for tvangsfuldbyrdsproceduren, der kan fuldføres over for forbrugeren, inden der træffes afgørelse i søgsmålet med påstand om, at det fastslås, at der foreligger urimelige kontraktvilkår (dom af 4.5.2023, BRD Groupe Société Générale og Next Capital Solutions, C-200/21, EU:C:2023:380, præmis 31).

- 39 Domstolen har ligeledes fastsl t, at dette direktiv skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning, hvorefter det ikke er muligt for en ret i forbindelse med en procedure med henblik på realisering af pant i fast ejendom, af egen drift eller på den pågældende forbrugers anmodning at vurdere, om et kontraktvilkår i den aftale, der ligger til grund for inddrivelsen af den gæld, der kan tvangsfuldbyrdes, er urimeligt, eller at vedtage foreløbige forholdsregler, herunder navnlig udsættelse af fuldbyrdelsen, n r iværksættelsen af disse forholdsregler er nødvendig for at sikre den fulde virkning af den endelige afgørelse, som træffes af den ret, der behandler anerkendelsessagen, og som har kompetence til at prøve, hvorvidt vilkåret er urimeligt (dom af 17.5.2022, Impuls Leasing Rom nia, C-725/19, EU:C:2022:396, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 I det foreliggende tilfælde er det korrekt, at den pågældende skyldner har ret til at gøre indsigelse mod indehaveren af en veksel, men skyldneren kan i overensstemmelse med lov om organisation og civil retspleje kun gøre denne indsigelse ved at støtte sig på den omstændighed, at underskriften i denne veksel ikke er den pågældendes underskrift, eller på »alvorlige og gyldige årsager« i henhold til den omhandlede nationale lovgivning. For så vidt angår de øvrige tilfælde er denne debitor forpligtet til at bestride den nævnte veksel med hensyn til realiteten inden for rammerne af en særskilt retssag i overensstemmelse med handelsloven. I det omfang en sådan bestridelse ikke kan føre til en udsættelse af fuldbyrdelsen af denne samme veksel, kan den nævnte debitor imidlertid principielt ikke bestride denne, f r den er blevet gjort eksigibel af en national domstol. Den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning synes således ikke for dette særlige tilfælde at indeholde mulighed for, at den fuldbyrdende ret vedtager en midlertidig foranstaltning, såsom en udsættelse af fuldbyrdsproceduren, indtil realitetsbehandlingen af sagen afsluttes.
- 41 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at lov om organisation og civil retspleje ikke giver den tvangsfuldbyrdende ret, som behandler en indsigelse, mulighed for af egen drift eller på den pågældende forbrugers anmodning at vurdere den urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den aftale, som udgør grundlaget for det pågældende eksigible dokument, eftersom denne efterprøvelse kan foretages af den ret, der træffer afgørelse om realiteten i forbindelse med behandlingen af et almindeligt søgsmål, idet denne ret, der træffer afgørelse om realiteten, ikke for sit vedkommende har beføjelse til at udsætte fuldbyrdsproceduren.
- 42 Domstolen har i denne forbindelse udtalt, at den omstændighed, at den ret, der er forelagt begæringen om tvangsfuldbyrdelsen af en låneaftale med sikkerhed i fast ejendom, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, i henhold til national ret ikke kan efterprøve, om vilkår i aftalen er urimelige, men at denne efterprøvelse i givet fald alene kan foretages efterfølgende af den ret, der påkender sagens realitet, og ved hvilken denne forbruger har anlagt særskilt sag med påstand om, at disse urimelige vilkår erklæres ugyldige, er åbenbart utilstrækkelig til at sikre den fulde virkning af den forbrugerbeskyttelse, som tilsigtes med direktiv 93/13 (dom af 26.6.2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, præmis 61).

- 43 Domstolen fastslog således, at hvis tvangsfuldbyrdesproceduren blev afsluttet, inden den ret, der traf afgørelse om realiteten, havde fastslået, at kontraktvilkåret, som ligger til grund for denne tvangsfuldbyrdelse, var urimeligt, og følgelig at denne procedure var ugyldig, vil denne afgørelse alene gøre det muligt at give forbrugeren en efterfølgende retsbeskyttelse af rent erstatningsmæssig art, hvilket er en mangelfuld og utilstrækkelig beskyttelse og hverken udgør et egnet eller effektivt middel til at bringe anvendelsen af selv samme vilkår til ophør, i modsætning til, hvad der er fastsat i artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 (kendelse af 6.11.2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București og Secapital, C-75/19, EU:C:2019:950, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en bestemmelse i national ret og de nationale domstoles fortolkning heraf, som fastsætter, at en domstol, som i forbindelse med en procedure for fuldbyrdelse af veksler behandler en indsigelse, ikke har kompetence til ex officio eller efter anmodning fra den berørte forbruger at vurdere den eventuelt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den aftale, som denne forbruger har indgået med en erhvervsdrivende, og som udgør grundlaget for udstedelsen af de veksler, hvis værdi som eksigibelt dokument bestrides.

Sagsomkostninger

- 45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Niende Afdeling) for ret:

- 1) Det er åbenbart, at anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Qorti tal-Maġistrati (Malta) fil-qasam ċivili (ret i første instans for civile sager (Malta), Malta) den 14. december 2022 skal afvises for så vidt angår det andet og det tredje spørgsmål.
- 2) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er til hinder for en bestemmelse i national ret og de nationale domstoles fortolkning heraf, som fastsætter, at en domstol, som i forbindelse med en procedure for fuldbyrdelse af veksler behandler en indsigelse, ikke har kompetence til ex officio eller efter anmodning fra den berørte forbruger at vurdere den eventuelt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den aftale, som denne forbruger har indgået med en erhvervsdrivende, og som udgør grundlaget for udstedelsen af de veksler, hvis værdi som eksigibelt dokument bestrides.

Underskrifter